



PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Foment de les tradicions populars

Palau del Parlament, 21 de maig de 2014

La presidenta

Bé, bona tarda a tothom, els hereus, les pubilles, els hereuets, les pubilletes, els fadrins, les fadrines, els fadrinets... Esteu al Parlament. I al Parlament hi ha 135 diputats, dels quals 58 són dones i la resta, homes. Encara ens guanyen, però ja hem arribat a un punt important. I és la primera vegada a la història d'aquesta cambra que hi ha una presidenta del Parlament.

Això és molt important. És molt important per a la normalitat democràtica, perquè el món està format per homes i dones, i per tant s'ha de conèixer l'opinió de tots, han de poder decidir tots, i la decisió d'un home i una dona pot ser molt millor que no la d'un sol home i la d'una sola dona. I ara aquí, al Parlament, jo sóc la presidenta des de fa tres anys i mig, el desembre en farà quatre.

De moment tampoc no hi ha hagut mai cap presidenta de la Generalitat. I el president Artur Mas és el que fa 129. Què vol dir, això? Que el segle XIV es va designar el primer president de la Generalitat, i per això la Generalitat té una història de la qual vosaltres, en el paper que feu aquest any, de pubilles i hereus, ho heu d'explicar i heu de fer d'ambaixadors per tot Catalunya. Perquè el foment de les tradicions catalanes, i saludo aquí el responsable —que cada any ens veiem aquí, que ho fa molt bé i pensa molt bé en la manera d'adaptar a la realitat actual una tradició de tanta història com aquesta—..., la manera més clara és com s'està fent ara, que és escollir els nois i les noies que puguin demostrar un coneixement ampli de la història de Catalunya, de la nostra cultura, de la nostra llengua, i poder-los traslladar per tot el país, per tot Catalunya, perquè tothom conegui aquesta tradició que, d'una banda, és molt antiga i, d'una altra, volem que sigui molt moderna i que es mantingui. I això és el que vosaltres feu.

I ara dono la paraula a la pubilla i a l'hereu, i després tornaré a parlar.

(...)



PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Bé, primer de tot, vull felicitar la pubilla i l'hereu pel que ens han llegit. Perquè es nota que està fet amb el cor, amb el coneixement i la voluntat de ser i de demostrar que som, i crec que això és molt important.

La Maria ens parlava de la història. Jo us explicaré també una mica, una petita part de la nostra història, de la història del Parlament.

Segur que tots o la majoria coneixeu Pau Casals, que va ser un gran músic català. Pau Casals l'any 1971 va rebre el premi de la Pau de les Nacions Unides i quan el va recollir, al discurs, va dir unes paraules que en aquesta casa es repeteixen sovint, en molts actes. Jo les repeteixo sovint. Va dir: "Sóc català. Catalunya és avui" —l'any 1971— "una regió d'Espanya, però què ha estat Catalunya? Catalunya ha estat la nació més gran del món. Jo us n'explicaré el perquè. Catalunya va tenir el primer Parlament, molt abans que Anglaterra." I ell es referia al segle XI, quan les assemblees de pau i treva es reunien entre guerres. Les assemblees de pau i treva eren formades per persones de diferents classes (militars, eclesiàstics, senyors feudals, pagesos) que es reunien per parlar, perquè tot el dia guerrejaven per conquerir territoris i de tant en tant paraven i deien: "Ara hem de parlar." I això eren les assemblees de pau i treva. I la primera es va celebrar en una ciutat petita del Rosselló, avui part de França, Toluges, que en aquell moment formava part de Catalunya. I això és el que va explicar Pau Casals a les Nacions Unides i que forma part de la nostra història.

Després de les assemblees de pau i treva, vam tenir les corts catalanes que es van reunir en diferents ciutats de Catalunya, fins el 1714, de què enguany celebrem el tricentenari, en què les nostres institucions van ser suprimides i que no vam recuperar fins a l'adveniment de la democràcia l'any 1980.

Però enguany també celebrem el centenari de la Mancomunitat. I la Mancomunitat no tenia poder polític. La Mancomunitat va ser una idea, una iniciativa molt important del president de la Diputació de Barcelona, que va ser president de la Mancomunitat, Enric Prat de la Riba, que va dir: "Si ens unim les quatre diputacions", que eren els únics òrgans administratius que existien en aquell moment, "junts podem fer moltes coses positives per al país."

I de fet, ara, quan parlem d'estructures d'estat, parlem d'algunes estructures d'estat que es van crear fa cent anys, com l'Institut d'Estudis Catalans, les normes ortogràfiques que devem a Pompeu Fabra o altres actuacions, tant



PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

d'infraestructures com socials i educatives. I tot això fa cent anys que es va fer, i continua viu, i continua adequat a l'actualitat i forma part de la nostra història.

I vull lligar això amb el que deia l'hereu, que ha parlat de valors, de l'esforç, de la il·lusió, de la iniciativa, de la voluntat de ser i de fer; això a la vostra edat és molt important. Segur que a casa sentiu que constantment –i a l'escola– us diuen: “Heu d'estudiar, us heu de formar”. I a vegades penseu: “Que pesats, que ens ho repeteixen cada dia!” O us diuen: “Heu de compartir” o “Tanca el llum, perquè no hem de gastar tant”, o “Tanca l'aigua”, i aquesta és l'educació que heu rebut i és una educació que portareu durant tota la vida a sobre i que la recordareu molt. Quan sigueu més grans, serà com una petita motxilla, positiva, que dureu de tot el que heu après els primers vint anys de la vostra vida. I això no ho oblidareu mai. Per tant, aprofiteu aquests anys, aprofiteu els mestres, aprofiteu els vostres pares, perquè fan el millor que poden per vosaltres, i ho fan perquè el dia de demà molts de vosaltres estigueu asseguts aquí, però ja com a diputats i diputades. Perquè algun de vosaltres es pot dedicar a la política, oi? Algú segur que té vocació política. Ja m'assenyalen algú. Però, si no, participar en les decisions, ser ciutadans de primera, en el sentit de prendre decisions sobre el que s'ha de pensar i el que s'ha de decidir.

Som en un any històricament molt important. I en aquesta casa vivim moments delicats, moments de tensió i moments molt positius. I encara en viurem més.

Abans heu fet referència a l'Onze de Setembre. Ja fa tres Onzes de Setembre que Déu n'hi do! Ara, el pròxim serà tremend. Crec que és important, però, i que hem de valorar la convivència cívica, pacífica, reivindicativa. Els catalans som així. Tenim seny, tenim rauxa quan toca, però som capaços de reunir-nos dos milions de persones a la Via Catalana i que no passi res, que tot sigui una festa i una festa reivindicativa, i d'això n'hem d'estar orgullosos, perquè és una manera de ser, i aquesta manera de ser és de tots nosaltres, d'aquest poble, que ens l'ha ensenyada al llarg de la història, i que no podem perdre.

Moltes gràcies!